

ВАРЛАМОВА Ірина Євгенівна,
курсант Військового інституту
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка

Науковий керівник:

СТЕПАНИШИН Руслан Дмитрович,
начальник кафедри міжнародних
відносин Військового інституту
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка

НАЦІОНАЛЬНА ІДЕНТИЧНІСТЬ УКРАЇНЦІВ ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ СПРИЙНЯТТЯ ЗАХІДНИМИ ПАРТНЕРАМИ

Не зважаючи на те, що Україна зараз постає перед на світовій арені, як надійний та сильний партнер, довгий час вона залишалася в тіні рф. Одна з причин, чому Україна довго зазнавала негативних стереотипів з боку північноамериканських та західноєвропейських діячів, полягає в географічному розташуванні країни, в Східній Європі. Цей регіон західні науковці часто зневажливо оцінювали як такий, що «вирує етнічним націоналізмом». Через своє розташування вважалося, що Україна належить до «другорядної» категорії країн, оскільки західні політики принципово ігнорували східноєвропейські погляди та їх занепокоєння щодо російського імперіалізму та маніпулятивної енергетичної політики.

Як наслідок, західні політики дотримувалися саморобної хибної аналогії або схилилися до наративів, що поширювалися СРСР, а тепер і російською федерацією, стверджуючи, що українці провінційні, надзвичайно корумповані та ненадійні. Громадян, які прагнуть незалежності, звинувачують в екстремізмі, якщо не у фашизмі. Великим історичним проектом росії було «збирання руських земель», який мав централізуючий та примусовий характер. Український проект, натомість, був спрямований на досягнення духу «козацької волі» та рівності народів. Путін постійно ставить під сумнів українську культурну ідентичність, стверджуючи, що Україна – це лише частина «російського мира», призначена для воз'єднання з росією під спільною церквою, лідером та мовою. Російська армія краде артефакти з українських музеїв, порушуючи всі міжнародні конвенції про захист культурних цінностей, включаючи ЮНЕСКО та Ради Європи, учасницею яких є росія. Тим часом російські бомби знищують українську культурну спадщину, таку як пам'ятники та церкви. Російська культура є частиною м'якої сили москви. Багато хто стверджує, що російська література протягом століть відігравала важливу роль у формуванні негативних стереотипів про Україну, зокрема через твори російських митців-дисидентів (Йосип Бродський) [1].

За словами колишнього міністра культури України, Олександра Ткаченка, «російська культура використовується, щоб приховати те, що насправді відбувається в росії, щоб росія виглядала цікавою, охайною». З цієї точки зору, надання європейцям можливості подивитися російський балет чи концерт може ненавмисно призвести до того, що вони також пом'якшать ставлення до російського режиму та війни, стати більш сприйнятливими до російського імперського нарративу, згідно з яким Україна є частиною росії, а війна – це лише сімейна ворожнеча. Російська пропаганда пропагує ідею про те, що українська культура є похідною від російської. «Їм це не сподобається. Вони не люблять війну», – слова сина Марії Приймаченко, яка запропонувала доповнити його презентацію на тему про українську художницю слайдом із зображенням музею, де зберігалися її роботи. Музей був знищений російською ракетою. Це не перший випадок у світовій історії, коли західні європейці не хочуть знати про знищення українців росіянами. Більше того, «мир» для України в ці часи за російських умов – це уповільнене систематичне знищення, як це вже траплялося в попередні періоди історії. «Одна з великих європейських націй (майже сорок мільйонів українців) повільно зникає. І ця величезна, майже неймовірна подія відбувається поза відомим світом» (Мілан Кундера) [3].

Звичайно, нинішнє вторгнення російської армії в Україну створює величезну прірву між народами, які до того вважалися «братськими». Тому зараз доведення різниці між російською та українською ідентичністю стало ключовою метою українців. На жаль, були випадки, коли деякі західні чиновники об'єднувалися з російськими пропагандистськими закликами, щоб заборонити українцям свободу дій та вибору, навіть існування. Відповідно, під час переговорів Мінська I та II у 2014 році чутливість Росії щодо розширення НАТО та національної безпеки вважалася законною, і Україну часто закликали до територіальних поступок. Однак, як і в Будапешті, менше говорилося про проблеми безпеки України, коли західні представники фактично намагалися стерти українців з геополітичної карти. Так само представники зі школи раціонального актора могли зобразити російсько-український конфлікт як війну через посередників Америки або НАТО. При цьому повністю ігнорували свободу дій та вибору українців та наявність жертв війни, які були продемонстровані протягом десяти років, а саме: збройної оборони та двох революцій – спочатку Помаранчевої революції (2004 року), а пізніше Євромайдану та «Революції гідності» (2014 року). Але насправді проблема полягає навіть не в звинуваченнях москви у дискримінації чи сприйнятті України як «переслідувача» НАТО, а радше в соціальній модернізації, якої Україна досягла, а росія – ні [2].

Таким чином, уявлення про Україну та її національну ідентичність стає дедалі чіткішим та позитивнішим для країн Заходу. Дедалі більше іноземці розуміють і сприймають наш народ, як окремих та незалежний від рф. Після тривалих бойових дій ні в кого не залишилося сумнівів, що Україна – самостійний, незалежний та сильний народ.

Список використаних джерел

1. Зерка П. Culture clash: Russia, Ukraine, and the fight for the European public. URL: <https://ecfr.eu/publication/culture-clash-russia-ukraine-and-the-fight-for-the-european-public/?amp>.
2. Солтис Д. Misconceptions about Ukraine Cloud Western Policies in the Russo-Ukraine War. URL: <https://jia.sipa.columbia.edu/content/misconceptions-about-ukraine-cloud-western-policies-russo-ukraine-war>.
3. Комар О. An Angry Ukrainian Syndrome: Stereotypes About War, Peace, and Injustice. URL: <https://trafo.hypotheses.org/52545>.

ВОЛЕВОДЦЕВ

Максим Олександрович,

курсант Національної академії
Державної прикордонної служби
України

Науковий керівник:

ЩЕРБЛЮК

Володимир Анатолійович,

старший викладач кафедри
загальновійськових дисциплін
Національної академії Державної
прикордонної служби України

ТРАНСФОРМАЦІЯ ПРАВОВОЇ СВІДОМОСТІ УКРАЇНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА В УМОВАХ ПОСТФРОНТИРНОГО РОЗВИТКУ

Становлення сучасної української ідентичності в першій чверті ХХІ століття відбувається на тлі тектонічних зсувів у світовій геополітиці та внутрішніх трансформацій, що за своїм масштабом не мають аналогів у новітній історії Європи. В основі цих процесів лежить фундаментальний перехід від фронтального стану, який визначав буття українських земель протягом століть, до постфронтальної стабілізації державної суб'єктності та правової культури. Концептуалізація цього переходу вимагає залучення міждисциплінарного інструментарію, де теорія фронтиру поєднується з філософією права та глибинним історичним аналізом. Актуальність такого підходу зумовлена необхідністю не лише реконструювати минуле, а й сформулювати цілісну візію майбутнього, де правова свідомість виступає ключовим елементом національної безпеки та ідентичності [1].

Поняття фронтиру для української гуманітаристики давно переросло рамки суто географічного терміна. Це простір інтенсивної взаємодії